

Capitolele 14 și 15

Capitolele 14 și 15

Trei îndemnuri date în ce privește conștiința slabă

De la începutul capitolului 14 și până la sfârșitul versetului 7 din capitolul 15 este tratat un alt punct, generat de pozițiile diferite ocupate de iudeu și de cel dintre neamuri. Era dificil pentru un iudeu să scape de sentimentul diferenței între zile și între mâncăruri. Cel dintre neamuri, după ce abandonase întregul său sistem religios ca fiind idolatru, nu mai ținea la nimic. Natura umană este predispusă la a păcătui în această privință în ambele direcții: lipsa de conștiință dublată de o voință neînfrânată și, în celălalt sens, conștiința ceremonială. Creștinismul nu recunoaște nici unul din aceste două lucruri. El dă izbăvire de chestiunea zilelor și a mâncărilor prin faptul că ne face cerești împreună cu Hristos. Însă el ne învață să fim îngăduitori cu conștiințele slabe și să ne judecăm aspru pe noi înșine. Conștiința nu poate – nici nu are acest drept – să prescrie un lucru nou ca o datorie, însă poate, datorită ignoranței, să se țină de un lucru tradițional ca fiind obligatoriu. În realitate noi avem libertate deplină, însă trebuie să îngăduim slăbiciunea în credință a altora și să nu punem o piatră de poticnire în calea lor. Apostolul oferă trei îndrumări în privința aceasta: prima, ca cel slab să fie primit, însă nu pentru dezbateră chestiunilor care trebuiesc stabilite; a doua, să nu judecăm pe fratele nostru, de vreme ce el este robul lui Hristos, nu al nostru, și fiecare trebuie să dea socoteală despre sine însuși înaintea lui Dumnezeu; a treia, să îngăduim slăbiciunile celor neputincioși și să nu ne plăcem nouă înșine; să umblăm într-un duh de dragoste și, dacă suntem într-o stare mai înaltă, să arătăm acest lucru primindu-ne unii pe alții, așa cum Hristos ne-a primit pe fiecare, spre slava lui Dumnezeu, care-l eclipsează pe om cu toate superioritățile lui meschine și care aprinde dragostea și o face înflăcărată, zeloasă în a căuta binele altora – scoțându-ne astfel din sfera eului și a lucrurilor mici, făcându-ne capabili să ne adaptăm altora, acolo unde voia lui Dumnezeu și slava Sa nu sunt în joc.

Responsabilitatea individuală față de Domnul în legătură cu noi înșine și cu frații noștri

Multe principii importante sunt scoase la iveală în aceste îndemnuri. Fiecare va da socoteală despre sine însuși înaintea lui Dumnezeu. Fiecare deci, în aceste cazuri, trebuie să fie pe deplin convins în mintea lui și să nu judece pe altul. Dacă cineva are credința care să-l elibereze de ritualurile tradiționale și le vede ca fiind absolut nimic – așa cum de fapt și sunt – să aibă această credință înaintea lui Dumnezeu și să nu-l facă pe fratele său să se poticnească.

Nimeni nu trăiește pentru sine și nimeni nu moare pentru sine; noi suntem ai Domnului. Cei slabi deci țin o zi pentru Domnul; ceilalți n-o țin tot pentru Domnul. Acesta este prin urmare motivul pentru a nu judeca. Cel pe care îl judec este al Domnului. Mai mult, trebuie să cauți să plac fratelui meu pentru zidirea lui – el este al Domnului; și trebuie să-l primesc așa cum am fost eu primit, pentru a fi părtaș slavei lui Dumnezeu care i-a fost conferită. Îl slujim pe Hristos în aceste lucruri prin a ne gândi la binele fratelui nostru. În ce privește energia credinței cuiva, acesta să o aibă între el și Dumnezeu. Dragostea este cea care reglementează folosirea acestei libertăți, dacă este într-adevăr libertate și nu robia nepăsării. Căci inversul acestui principiu, atunci când ritualurile sunt folosite pentru a distruge libertatea în Hristos, reprezintă în realitate întoarcerea la păgânism, așa cum se arată în Galateni 4, în cazul în care ritualul este ridicat la rangul de principiu.

Învățătura lui Pavel cu privire la căile lui Dumnezeu față de iudei și națiuni cu privire la venirea Domnului pe pământ

Aceste instrucțiuni încheie epistola. De la capitolul 15.8 avem amănunte personale despre apostol și salutarile către frați. În versetele de la 8 la 12, el își însușește gândurile, cu privire la lucrările lui Dumnezeu față de iudei și neamuri, în contextul venirii pe pământ a lui Isus. El fusese un slujitor al circumciziei pentru adevărul lui Dumnezeu, ca să întărească făgăduințele făcute părinților. Căci Dumnezeu le făcuse făgăduințe iudeilor; neamurilor însă nici una. În ce-i privește pe aceștia din urmă, nu adevărul era în discuție, ci harul prin care ei Îl puteau glorifica pe Dumnezeu prin Isus, pentru îndurarea Sa. Pentru a arăta că harul față de neamuri era în gândurile lui Dumnezeu, apostolul citează pasaje din Deuteronom (adică din Lege), din Psalmi și din Profeți.

Dorințele lui Pavel pentru credincioșii din Roma; slujirea lui față de iudei

În versetul 13, el se întoarce cu afecțiune către romani pentru a-și exprima dorințele cu privire la ei, precum și încrederea în binecuvântarea pe care o primiseră de la Dumnezeu, care-i făcea capabili să se îndemne reciproc. Pavel exprimă în același timp îndrăzneala sa bazată pe harul pe care Dumnezeu i-l dăduse, ca să fie slujitorul lui Isus Hristos pentru neamuri prin împlinirea unei funcțiuni recunoscute cu privire la ei; fiind, așa cum spune, un preot care oferea neamurile ca pe o jertfă plăcută lui Dumnezeu, din pricină că erau sfințite prin Duhul Sfânt (vezi Numeri 8.11). Aceasta era slava lui înaintea lui Dumnezeu. Această sfințire prin Duhul Sfânt lua locul sfințirii prin naștere și era cu atât mai de apreciat.

Mai mult, el își împlinise misiunea din Ierusalim până în Iliria; nu acolo unde Hristos fusese propovăduit înainte, ci unde nu se mai auzise despre El. Acest lucru îl împiedicase să ajungă la Roma. Însă acum, fiindcă nu mai era nici un loc pentru el, potrivit gândului Duhului Sfânt – nimic de făcut prin acele părți – și dorind de mult timp să-i vadă, el se gândea să-i viziteze în drumul său către Spania. Pentru moment mergea la Ierusalim cu o strângere de ajutoare pentru sfinți, făcută în Macedonia și Ahaia.

Vedem că inima lui se întoarce către iudei; ei îi ocupau gândurile; și în timp ce dorea să pună pecetea împlinirii peste harul pe care această strângere de ajutoare îl reprezenta, era preocupat de ei ca iudei, ca de cei care aveau un drept la binecuvântare; probabil un sentiment nedefinit al unuia care era dornic să arate că nu i-a uitat; căci, de fapt, el își iubea poporul. Rămâne de dezbătut dacă, făcând acest serviciu (care era în esență cel al unui diacon), oricât de plăcută era o astfel de misiune, apostolul își împlinea la cea mai mare înălțime slujba lui de apostol. Oricum ar sta lucrurile, mâna lui Dumnezeu era în asta făcând ca toate lucrurile să lucreze spre binele preaiubitului Său slujitor și copil, ca și pentru slava Sa. Pavel avea un presentiment că probabil lucrurile nu vor merge bine, și solicită rugăciunile sfinților din Roma, ca să fie izbăvit din mâinile celor nelegiuți și astfel să le vadă fața cu bucurie. Știm cum s-a sfârșit totul. I-a văzut într-adevăr la Roma; le-a fost

dăruit, dar ca prizonier; și nu știm dacă a ajuns vreodată în Spania. Căile lui Dumnezeu sunt în conformitate cu planurile Lui veșnice și cu harul Lui, precum și cu înțelepciunea Sa perfectă.

clickbible.org